

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 335/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ilava, zastúpeného JUDr. Jaroslavom Čiernym, advokátska kancelária, Holubyho 51, Martin, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 20. decembra 2016 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 83/2016 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. februára 2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 51/2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júna 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ilava (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného JUDr. Jaroslavom

Čiernym, advokátska kancelária, Holubyho 51, Martin, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) z 20. decembra 2016 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 83/2016 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 20. februára 2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 51/2017.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 17/2016 z 22. augusta 2016 uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa ustanovení § 172 ods. 1 písm. c), d) a ods. 2 písm. e) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 To 83/2016 z 20. decembra 2016, ktorý zamietol odvolanie sťažovateľa podané proti prvostupňovému rozsudku, odsúdený k trestu odňatia slobody vo výmere desiatich rokov. Dovolanie sťažovateľa, ktorým napadol druhostupňový rozsudok, bolo odmietnuté podľa § 382 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 51/2017 z 20. februára 2018.

3. Sťažovateľ v sťažnosti argumentuje: *«Vyšetrovateľ PZ v uznesení o vznesení obvinenia z 26.08.2015, ČVS: PPZ-335/NKA- PD-ST-2015, právne kvalifikoval skutok ako obzvlášť závažný zločin, s poukazom na (ako sám uvádza) odborné vyjadrenie k vyčísleniu hodnoty drogy. Toto odborné vyjadrenie sa nachádza na č. l. 560. Uvedené odborné vyjadrenie z 26.08.2015 (PPZ-NKA-PDJ-4- 404/2015, vyhotovené Ministerstvom vnútra SR, PPZ, NAKA) bolo pre úvahu súdov pre kvalifikáciu skutku ako obzvlášť závažného zločinu podľa § 172 ods. 2 písm. e) Tr. zák. určujúce, so stanovením minimálnej ceny pervitínu na čiernom trhu v Žilinskom kraji v 3. štvrtroku roku 2015 - 35,-€ za gram, kde súčinom zadržaného množstva (86,74 g) a tejto minimálnej ceny súd ustálil hodnotu drogy na 3035,88,-€. K výpočtu hodnoty drogy bola ako svedkyňa na HP dňa 06.06.2016 vypočutá [REDAKOVANÉ], ktorá vypracovala uvedené odborné vyjadrenie, pričom táto*

svedkyňa vo svojej výpovedi nevedela uviesť nič, z čoho by sa dala verifikovať správnosť a objektivnosť tohto stanovenia ceny drogy na čiernom trhu. Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR). Nie je mi známy právny predpis (ostatne keby taký bol, súd by ho vo svojom rozhodnutí aplikoval), podľa ktorého by mala byť cena drogy určovaná pre konkrétny kraj, pre konkrétny štvrťrok, a to orgánom polície (t. j. nie nezávislým orgánom od orgánu prípravného konania) na základe neverifikovateľných „štatistických“ údajov na základe prieskumu vykonávaného operatívnymi pracovníkmi Národnej protidrogovej jednotky NAKA PPZ z údajov získaných z „analýzy procesných úkonov ako sú vyťažovanie informačne - technických prostriedkov, výsluchov podozrivých, obvinených a svedkov, predstieraných prevodov vecí ako i vlastnej operatívnej práce operatívnych pracovníkov regionálnych oddelení“ (svedkyňa [REDAKOVANÉ], HP 06.06.2016, č. l. 716). V tejto súvislosti som už v konaní pred súdom prvého stupňa (následne aj v odvolacom i dovolacom konaní) predložil súdu viacero rozhodnutí súdov, z ktorých si dovoľím podstatné časti zacitovať, a to s poukazom na nález Ústavného súdu SR z 29. mája 2013, sp. zn. I. ÚS 564/2012-48.»

4. Sťažovateľ v sťažnosti dôvodí, že v priebehu súdneho konania pred okresným súdom pri prejednávaní svojej trestnej veci poukazoval v rámci svojej obhajoby na nevyhnutnosť zohľadniť pri posudzovaní rozsahu trestného činu podľa ustanovení § 172 Trestného zákona, pre ktorý bol trestne stíhaný, v záujme správnej aplikácie ustanovenia § 126 ods. 1 Trestného zákona relevantnú judikatúru všeobecných súdov, v zmysle ktorej je potrebné pri určovaní ceny drogy na čiernom trhu vychádzať z najnižšej zistenej hodnoty drogy na trhu opierajúcej sa o údaje nezávislých inštitúcií pôsobiacich mimo Policajného zboru. Podľa vyjadrenia sťažovateľa však konajúci súd na ním prezentovanú judikatúru nereflektoval a nesprávne objektivizoval hodnotu drogy zistenú zo štatisticky neoveriteľných údajov Policajného zboru, čím podľa jeho názoru ignoroval ústavným súdom judikovanú požiadavku vyplývajúcu zo štandardov spravodlivého procesu, a to požiadavku v rovnakých veciach rozhodovať rovnakým spôsobom. Sťažovateľ argumentuje, že krajský súd ako súd odvolací na odvolacie námietky v zmysle predtým

uvedeného (čo sa týka spôsobu stanovenia ceny drogy pre účely špecifikácie rozsahu stíhaného trestného činu) nereagoval, a teda sa s nimi nijako nevysporiadal.

5. Sťažovateľ ďalej argumentuje, že v dovolaní, ktoré podal proti druhostupňovému rozsudku, navrhol najvyššiemu súdu vykonanie dôkazu, ktorým mala byť preukázaná nepravdivosť výpovede svedka, ako aj skutočnosť, že špecifikácia ceny drogy, z ktorej vychádzal konajúci súd a na základe ktorej odvodil právnu kvalifikáciu stíhaného skutku, nie je zákonná. Z takto prezentovanej argumentácie sťažovateľ v podanom dovolaní vyvodzoval dovolacie dôvody, a síce dovolacie dôvody podľa ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), g), h) a i) Trestného poriadku (porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom; založenie rozhodnutia na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom; uloženie trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby; založenie rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia). Rozhodnutie dovolacieho súdu vzhľadom na jeho odôvodnenie, v ktorom sa najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa nezaoberal jeho relevantnou argumentáciou týkajúcou sa otázky nesprávnej kvalifikácie skutku, považuje sťažovateľ za arbitrárne.

6. Sťažovateľ v označenom postupe a rozhodnutiach krajského súdu a najvyššieho súdu, odvolávajúc sa na prezentovanú argumentáciu, vidí porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenie svojho základného práva na obhajobu zaručeného čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na obhajobu zaručeného čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru, ktoré podľa názoru sťažovateľa zahŕňa nielen právo navrhnúť dôkazy na svoju obhajobu, ale aj právo na vykonanie takýchto dôkazov.

7. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) dohovoru postupom a rozsudkom krajského súdu z 20. decembra 2016 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 83/2016 a postupom a uznesením najvyššieho súdu z 20. februára 2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 51/2017, predmetné rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho

súdu zrušil a vrátil vec krajskému súdu na nové konanie a priznal mu tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) dohovoru v rámci trestného konania postupom a označenými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo

slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

11. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

12. Riadiac sa zásadou materiálnej ochrany ústavnosti, judikatúra ústavného súdu reflektujúca na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54) v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania pre jeho neprípustnosť zároveň garantuje zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu druhostupňového súdu (podobne III. ÚS 114/2010).

13. V zmysle uvedeného ústavný súd pristúpil k preskúmaniu námietok sťažovateľa uplatnených vo vzťahu k označenému rozhodnutiu krajského súdu, ktoré bolo napadnuté dovolaním sťažovateľa, dovolacím súdom posúdeným ako neprípustné.

14. Ústavný súd preskúmal dôvody rozhodnutia krajského súdu, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi sťažovateľom namietaných článkov ústavy a dohovoru. Uvedený prieskum ústavný súd vykonal v medziach svojich právomocí, a teda posudzoval kvalitu odôvodnenia namietaného rozhodnutia krajského súdu a súčasne ústavnú súladnosť interpretácie právnej úpravy, ktorú konajúci súd vo veci sťažovateľa aplikoval, inými slovami, ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia.

15. Krajský súd vo svojom rozhodnutí poukázal na podstatu odvolacích námietok sťažovateľa a spoluobžalovanej osoby, ktorí podľa vyjadrenia krajského súdu predostreli v podanom odvolaní vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Krajský súd konštatoval, že okresný súd vyhodnotenie dôkazov založil na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V konkrétnosti krajský súd vo vzťahu k odvolacím námietkam týkajúcim sa otázky špecifikácie rozsahu trestného činu dôvodil: *„Krajský súd zdôrazňuje, že pri ustálení rozsahu činu okresný súd vychádzal z hodnoty drogy (pervitínu) pre obžalovaného najpriaznivejšej, t.j. zo sumy 35,- Eur za jeden gram pervitínu, čo bola najnižšia cena, za akú sa dala droga na čiernom trhu predat'. Z vykonaného dokazovania je jednoznačne a bezpečne preukázané, že obžalovaná [REDAKOVANÉ] predávala pervitín kontaktovaným užívateľom v Žilinskom kraji (v meste Žilina, Ružomberok, Rajec) za 35,- Eur pol kubíka pervitínu a za 60,- Eur jeden kubík pervitínu. Okresný súd vychádzal nielen z minimálnej výšky ceny, za ktorú bolo možné zaistenú psychotropnú látku predat' na čiernom trhu v období spáchania trestného činu a v mieste, kde bol trestný čin spáchaný, ale tiež zo špecifik čierneho trhu a praxe koncových konzumentov návykových látok, ako to ustanovuje § 126 ods. 1, veta prvá Tr. zák. Krajský súd je preto rovnakého názoru ako súd prvého stupňa, že cena drogy určená v správe vypracovanej MV SR, PPZ, Národnou kriminálnou agentúrou z 28.6.2015 na čl. 560 a čl. 1043-1044 spisu, zodpovedá podmienkam existujúcim na čiernom trhu v Žilinskom kraji v čase činu.“*

16. Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku, na ktorý sa krajský súd ako na vecne správny odvolal, k otázke určenia rozsahu stíhaného trestného činu dôvodil: „*Súd hodnotu drogy pervitín o hmotnosti 86,74 g, dobrovoľne vydané dňa 24.08.2015 obžalovaným [REDAKOVANÉ], určil na sumu 3.3035,88 Eur (pri sume za 1 g - 35 Eur). Súd sa v tomto smere stotožnil s ohodnotením zaistenej drogy v rámci písomnej správy zo dňa 26.08.2015 a vypracovanej MV SR. Prezidiom PZ, Národnou kriminálnou agentúrou, národnou protidrogovou jednotkou, ku ktorej správe a ohodnoteniu drogy bola na hlavnom pojednávaní aj vypočítaná v procesnom postavení svedka [REDAKOVANÉ] a ktorá zotrvala na ohodnotení zaistenej drogy v rámci písomnej správy. Súd takéto ocenenie drogy považoval za dostatočne objektívne, z výpovede svedkyne [REDAKOVANÉ] totiž vyplynulo, že oznamovaná cena príslušnej drogy na čiernom trhu v určitom kraji a v určitom časovom období vychádza zo širokého spektra údajov o cene drog na čiernom trhu – prieskum medzi operatívnymi pracovníkmi národnej protidrogovej jednotky, ktorý sa pohybuje v prostredí obchodu s drogami, analýza procesných úkonov ako sú vyťažovanie informačno - technických prostriedkov, výsluchy podozrivých, obvinených a svedkov, predstierané prevody vecí (drog), vlastná operatívna práca operatívnych pracovníkov regionálnych oddelení národnej protidrogovej jednotky. V danom prípade je dôvodným vychádzať z ceny, za ktorú sa predával 1 g pervitínu práve v Žilinskom kraji. Najmä z výpovede svedka [REDAKOVANÉ], prepisu SMS a hovorov na základe odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky mobilných účastníckych staníc používaných obžalovanými, osobitne s prihliadnutím na skutočnosť, že droga pervitín, ktorú mal pri sebe obžalovaný [REDAKOVANÉ] dňa 24.08.2015 bola určená pre odberateľa z Ružomberka, je zrejmé, že obžalovaní drogu pervitín predávali v Žiline a jej blízkom okolí (Rajec, Zbyňov, Brodno, Kolárovice) a v Ružomberku. Počas celého roka 2015 (keď obžalovaný [REDAKOVANÉ] bol s drogou pervitín zadržaný dňa 24.08.2015), sa pritom spodná hranica ceny, za ktorú sa predával 1 g pervitínu t.j. 35.-Eur, v Žilinskom kraji nemenila. Pokiaľ [REDAKOVANÉ] uvádzala cenu za 1 g pervitínu 35.-Eur až 80.-Eur, súd pri určení hodnoty pervitínu vychádzal z ceny pre obžalovaného najpriaznivejšej a to 35.-Eur za 1 g. Súd ďalej poukazuje na to, že správa ohľadne ohodnotenia zaistenej drogy zo dňa 26.08.2015 Národnej protidrogovej jednotky, Banská Bystrica (č.l. 560) nie je odborným vyjadrením, takto je len nesprávne označená v rámci názvu. Vyšetrovateľ v rámci žiadosti*

zo dňa 26.08.2015 (č. l. 558) nežiadal o vypracovanie odborného vyjadrenia. Na záver správy Národnej protidrogovej jednotky zo dňa 26.08.2015 sa tiež uvádza, že k tejto je možné vypočít' [REDAKOVANÉ] a to v procesnom postavení svedka. Súd si ohľadne ocenenia zaistenej drogy neosvojil údaje uvádzané v Súhrne výročnej správy Národného monitorovacieho centra pre drogy o stave drogovej problematiky v roku 2014, ktorá bola do spisu predložená obhajobou (č. l. 738), ktorá správa rieši cenu amfetamínu (a ďalších drog) v roku 2013. Súd si v tomto smere neosvojil ani závery obsiahnuté v Súhrne výročnej správy Národného monitorovacieho centra pre drogy z roku 2015 (Č. l. 788), ktorú správu rovnako do spisu doložila obhajoba. V tejto správe sa rieši cena metamfetamínu v roku 2014. navyiac sa konštatuje suma cca 80,-Eur / g, pričom súd v tejto veci vychádzal zo sumy 35,-Eur / g, čo je pre obžalovaného priaznivejšie. Súd si tiež v tomto smere neosvojil ani závery Európskej správy o drogách, rovnako doloženej do spisu obhajobou. (č. l. 876, str. 28 správy). Správa je zo dňa 04.06.2015, droga pervitín bola v tomto prípade u obžalovaného zaistená dňa 24.08.2015. Navyiac, cena za 1 g metamfetamínu 10,-Eur až 80,-Eur bola určená ako národné priemerné hodnoty členských štátov EU + Turecko a Nórsko (v tomto konkrétnom prípade bolo preukázané, že predaj drogy pervitín sa realizoval konkrétne v Žilinskom kraji).“

17. Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu prezentuje stanovisko, že krajský súd pri rozhodovaní o ním podanom odvolaní porušil v jeho prípade princíp právnej istoty spolutvoriaci koncept práva na spravodlivý proces, keďže sa podľa názoru sťažovateľa náležite nevysporiadal s odvolacou námietkou sťažovateľa poukazujúcou na judikatúru všeobecných súdov, v zmysle ktorej je potrebné pri určení rozsahu drogovej trestnej činnosti, a teda pri určovaní ceny drogy na čiernom trhu, vychádzať z údajov nezávislých inštitúcií monitorujúcich prostredie distribúcie drog a odmietnuť v tomto smere podklady produkované Policajným zborom.

18. Ústavný súd bez toho, aby sa podrobnejšie vyjadroval k obsahu odôvodnení špecifikovaných rozhodnutí všeobecných súdov, na ktoré v sťažnosti sťažovateľ ako na vecne správne poukazuje a ktoré mali byť podľa názoru sťažovateľa pri prejednávaní jeho trestnej veci konajúcimi súdmi pri riešení otázky stanovenia rozsahu stíhaného trestného činu zohľadnené, konštatuje, že nimi prezentovaná téza o diskvalifikácii

dôkazného prostriedku zabezpečeného políciou ako orgánom, „*ktorý je pre svoje postavenie aj ako orgán činný v trestnom konaní zaujatý*“, pretože „*Má eminentný záujem na usvedčení páchatel'a a na jeho potrestaní*“, odporuje jednej zo základných zásad trestného konania zakotvenej v § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku „*Orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.*“. Rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré prezentujú v rámci svojho odôvodnenia tézy odporujúce základným zásadám zakotveným v príslušnom procesnom kódexe, vníma ústavný súd ako rozhodnutia excesné, na ktoré nie sú iné všeobecné súdy prejednávajúce analogické otázky povinné reflektovať.

19. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd, ako aj okresný súd, na ktorého vecnú správnosť záverov rozhodnutia krajský súd poukázal, jasne a podrobne vysvetlili, prečo pri stanovení rozsahu trestného činu, pre ktorý bol sťažovateľ stíhaný, považovali za dostatočne transparentný dôkazný prostriedok správu produkovanú Policajným zborom. Konajúce súdy totiž hodnotili predmetnú správu ako dostatočne komplexnú, vychádzajúcu zo širokého spektra relevantných údajov. Rovnako vysvetlili, prečo v tomto smere odmietli ako dôkazné prostriedky zdroje nezávislých inštitúcií, ktoré ponúkla obhajoba, keďže ich považovali za irelevantné, či už vzhľadom na ich časovú neaktuálnosť alebo neaktuálnosť lokálnu.

20. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v napadnutom rozhodnutí v spojení s odôvodnením rozsudku okresného súdu zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil svoj skutkový a tomu zodpovedajúci právny záver, čím ako súd odvolací poskytol dostatočnú ochranu základným právam sťažovateľ'a. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu nenesie znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti, nie je v nesúlade s platnou právnou úpravou ani nepopiera zmysel interpretovaných a aplikovaných právnych noriem (konkrétne ustanovení §§ 125 ods. 1 a 126 ods. 1 Trestného zákona a § 119 ods. 2 Trestného poriadku) a predovšetkým obsahuje dostatočne náležité a zrozumiteľné

vysvetlenie svojich skutkových a právnych záverov v kontexte odvolacích námietok sťažovateľa. Ústavný súd v takýchto prípadoch nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov všeobecného súdu. Samotná skutočnosť, že si krajský súd neosvojil interpretáciu výsledkov dokazovania a ich právne posúdenie z pohľadu sťažovateľa, nemôže ešte viesť k záveru o porušení základných práv sťažovateľa garantovaných čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a jeho práv garantovaných čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) dohovoru. Namietané rozhodnutie krajského súdu tak zodpovedá požiadavkám kladeným konštantnou judikatúrou ústavného súdu na odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov, a ústavný súd preto konštatuje kvalitu jeho rozhodnutia ako súladnú s obsahom sťažovateľom namietaných článkov ústavy a dohovoru.

21. Ústavný súd pristúpil k preskúmaniu dôvodov rozhodnutia najvyššieho súdu, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi sťažovateľom namietaných článkov ústavy a dohovoru. Uvedený prieskum vykonal v medziach svojich právomocí, a teda posudzoval kvalitu odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu a súčasne ústavnú súladnosť interpretácie právnej úpravy, ktorú konajúci súd vo veci sťažovateľa aplikoval, inými slovami, ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia.

22. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom dovolania sťažovateľa, ktoré uplatnil proti druhostupňovému rozhodnutiu a zistil, že argumentácia, ktorú sťažovateľ prezentoval v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, je v podstate totožná s časťou dovolacích námietok uplatneného dovolania. Najvyšší súd rozhodnutie, ktorým vyhodnotil dovolacie dôvody uplatnené sťažovateľom ako nepreukázané, založil na argumentácii, ktorú ústavný súd posúdil a zaujal k nej svoje stanovisko.

23. Najvyšší súd poukázal v úvode odôvodnenia svojho rozhodnutia na znenie § 371 ods. 1 Trestného poriadku a vo všeobecnosti zdôraznil, že zo štruktúry a znenia dovolacích dôvodov v zmysle uvedeného ustanovenia Trestného poriadku jasne vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je určené k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, keďže je ťažisko dokazovania na prvostupňovom súde, pričom jeho skutkové závery môže doplniť a meniť len odvolací súd. Dovolací súd teda nemôže na podklade uplatneného dovolania posudzovať a meniť úplnosť a správnosť

skutkových zistení, čo výslovne vyplýva zo znenia § 371 ods. 1 písm. i), z vety za bodkočiarkou Trestného poriadku. Dovolacie námietky obvineného, ktoré spochybňujú správnosť skutkových zistení alebo prezentujú nesúhlas s hodnotením dôkazov vykonaným súdmi prvého a druhého stupňa, nemôžu preto zakladať žiaden dovolací dôvod.

24. Najvyšší súd následne v konkrétnosti v odôvodnení svojho uznesenia uviedol: *„Pokiaľ v ďalšej časti dovolania obvinený spochybňuje vecnú správnosť a dôkaznú silu predmetného odborného vyjadrenia, ktoré okresný súd napriek jeho označeniu správne považoval za správu Národnej protidrogovej jednotky o cene zaistených drog (pozri str. 17 rozsudku okresného súdu), treba v prvom rade uviesť, že ide o skutkové námietky, keďže odchylným hodnotením tohto dôkazného prostriedku sa snaží revidovať skutkové zistenie prvostupňového súdu, že hodnota zaistenej drogy bola 3.35,88 eura, ktoré si v celom rozsahu osvojil aj súd druhého stupňa a ktoré dovolací súd nemôže skúmať ani meniť. Tieto dovolacie námietky tak stoja mimo dovolací prieskum.“*

25. Najvyšší súd tak v nadväznosti na prezentovanú interpretáciu relevantných ustanovení Trestného poriadku, ktoré boli pri posúdení prípustnosti dovolania sťažovateľa najvyšším súdom aplikované, konštatoval, že špecifikované dovolacie námietky sťažovateľa smerujú primárne do oblasti skutkových zistení, keďže ide o výhrady sťažovateľa k spôsobu hodnotenia vykonaného dôkazu, na základe ktorých považuje skutkové závery rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu za nesprávne. Jeho argumentáciu tak najvyšší súd považoval za nespôsobilú k naplneniu uplatnených dovolacích dôvodov.

26. Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľovi bolo zo strany dovolacieho súdu na podklade interpretácie dotknutých ustanovení Trestného poriadku náležite a vyčerpávajúco vysvetlené, že ním predstretá argumentácia, ktorú subjektívne vnímal a stále vníma ako naplnenie predovšetkým dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, v skutočnosti predstavuje hodnotenie procesu dokazovania z pohľadu sťažovateľa, teda v podstate korekciu skutkových záverov, ktorej sa prostredníctvom uvedenej námietky sťažovateľ dožadoval, ktorá však dovolaciemu súdu zásadne neprislúcha.

27. Z uvedeného je zrejmé, že dovolací súd sa s námietkami sťažovateľa uplatnenými v podanom dovolaní náležite vysporiadal a riadne vysvetlil dôvody pre zamietnutie jeho dovolania. Odpoveď najvyššieho súdu na vymedzené dovolacie námietky sťažovateľa hodnotí ústavný súd ako vyčerpávajúcu, bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre kvalitné odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu.

28. Vzhľadom na všetky uvedené závery ústavný súd považuje sťažnosť sťažovateľa za zjavne neopodstatnenú a ako takú ju v zmysle § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. septembra 2018